

EGLUTĖ

1978 LAPKRITIS

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS

5620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

EGLUTĖ 1978 LAPKRITIS

TURINYS

- 3 LAUKE, A. Kašiubienė
- 4 PAUKŠČIU STEBĖJIMAS IR LESYKLOS, I. Grigaitienė
- 8 GALVOSŪKIAI, R. Račkauskienė
- 11 KURIS STIPRESNIS? liaudies pasaka
- 15 BAILUS LIŪTAS, liaudies pasaka
- 19 DANGUS GRIŪNA, liaudies pasaka
- 24 VAIKU KŪRYBA
- 26 ESAME VIENA ŠEIMA, I. Gudelienė
- 29 DARBELIAI, J. Zubinienė

PIEŠINIAI

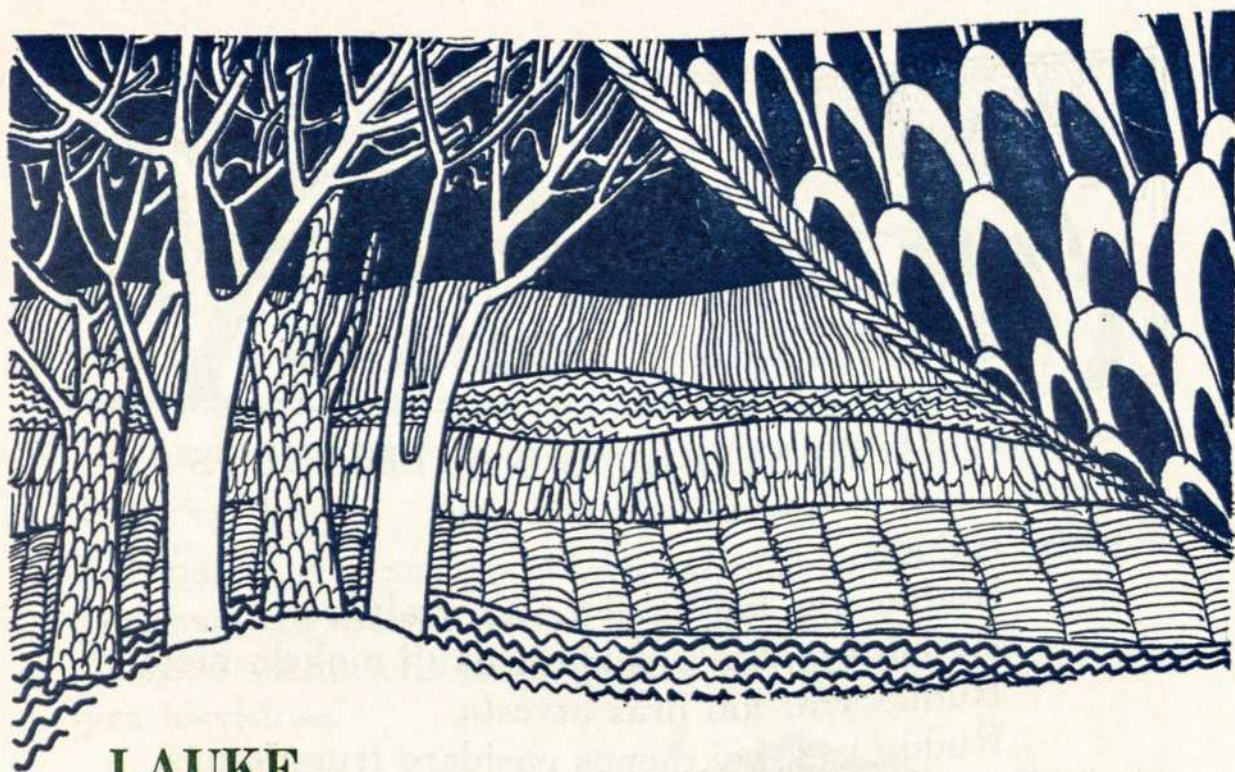
- Viršelis — M. Barzdžiūtės
Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės
Kitos iliustracijos:
Z. Sodeikienės — 3
I. Grigaitienės — 4, 5, 6, 7
A. Sutkuvienės — 11, 26
G. Šimaičio — 12, 13
P. Osmolskio — 14
J. Baškio — 15, 16, 17, 18
O. Mikailaitės — 19, 20, 21, 22, 23

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — R. Račkauskienė, pasakų — A. Vygantienė, darbelių — J. Zubinienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR is published monthly except July and August. Office of publication and general business offices of publishers are at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. The editor is Sister Ann Mikaila and the managing editor is Danguole Sadunas both residing at I.C.C., Putnam, CT 06260. Average paid circulation by mail for 1977-78 is 1215 copies, 10 for free distribution, 25 left over, total printed 1250. Actual figures for September issue—1141 mail subscriptions, none distributed free, 9 left over, total printed 1150.

LAUKE

Albina Kašiubienė

Nušalo žolynai daržely,
Nušalo žiedeliai visi,
Nušalo sparnai plaštakėlės,
Ant tako lapeliai gelsvi.

Išskrido paukšteliai, palikę
Tuščius lizdelius ant šakų,
Ir pučia vėjeliai atklydę —
Gatvėj, lauke, prie namų.

Einu į mokyklą iš ryto,
Medeliai siūbuoja tušti.
Saulutė pablyškusi, nešildo,
Nelaksto vaikučiai basi.

PAUKŠČIŲ STEBĖJIMAS IR LESYKLOS

paruošė Irena Grigaitienė

Kas yra ruduo?

Ruduo yra, kai lapai keičia spalvas.

Ruduo yra, kai prasideda nauji mokslo metai.

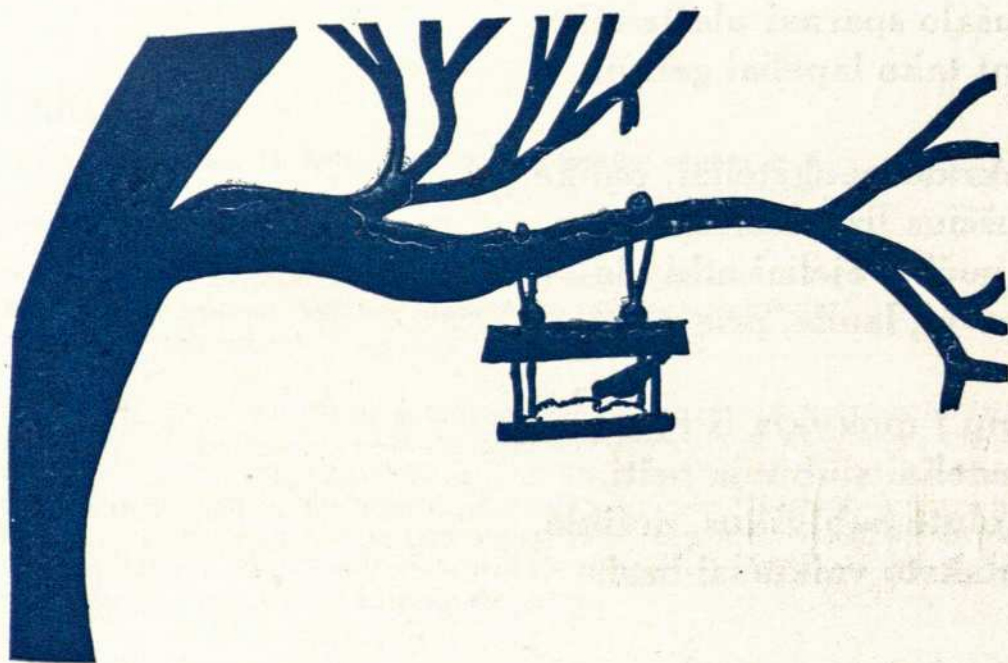
Ruduo yra, kai oras atvėsta.

Ruduo yra, kai dienos pasidaro trumpesnės.

Paukščių stebėtojams ruduo yra ypatingas laikas, nes tuomet jie gali daug skirtingų paukščių rūšių pamatyti.

Jie gali stebėti tolimos šiaurės paukščius, kurie praskrenda pakeliui į pietus.

Geriausias būdas stebėti paukščius yra įsitaisyti lesyklą ir joje pridėti grūdų.

Paukščiai dažnai būna išalkę.
Radę grūdų, jie mielai sustoja palesti.
Dažnai užsuka palesti net ir pas mus retai matomi
šiaurės paukščiai pakeliui į pietus.

Paukščiai mėgsta atskristi į lesyklas arti medžių.
Tuomet jie nuo medžio gali gerai apžiūrėti ar negresia
pavojus, apžiūrėti maistą ir nusileisti palesti.
Lesyklos taip pat yra reikalingos pas mus žiemojantiems
paukščiams.

Kai pas mus užsninga ir labai atšąla, paukščiai nebegali
susirasti sau maisto miškuose ir laukuose.
Tuomet vienintelis jiems prieinamas maistas
yra lesyklose.

Lesykla gali būti paprasta lenta prikalta prie medžio.
Lesykla gali būti gražiai sukalta dėžė
ir pastatyta ant gražaus kuolo.

Lesyklos išvaizda gali būti įvairi; svarbu, kad joje būtų nuolat maisto ir vandens.

Paukščiai žiemą lesa grūdus, ar kokius nors atliekamus maisto trupinius.

Kai labai šalta, jie mėgsta lesti riebalus.

Riebalus galima sudėti į sietinį maišą ir pakabinti ant medžio šakos.

Kai oras atšyla, riebalų patartina nebeduoti.

Sūraus maisto geriau į lesyklas nedėti, nes sūrumas juos troškina.

Kartais į lesyklas atskrenda paukščiai su žiedu ant kojos. Žiedas būna mokslininkų uždėtas.

Mokslininkai, uždėdami žiedą ant paukščio kojos,
taip pažymi tą paukštį ir seka jo keliavimo eigą.
Mokslininkai, stebėdami paukščių keliavimą, išsprendžia
dar mums nežinomas paukščių pomėgių mįsles.

Pastatę lesyklas, ir mes galim pasidaryti
paukščių stebėtojais.
Pradėkim stebėti paukščius, kurie atskris į lesyklą.
Po poros dienų atpažinsim dažnai atsilankančius
paukščiukus.

Vėliau nebereikės net pasižiūrėti į paukščius,
pradėsime juos atpažinti iš jų čiulbėjimo.
Tuomet, atėjus pavasariui,
jau pažinsim čia žiemojančius paukščius.

Žinosim kada pavasaris atėjo, iš naujų rūšių
atskrendančių paukščių.
Tai bus paukščiai,
kurie sugrįžo pas mus po žiemos.

paruošė Ramunė Račkauskienė

1. KELIAUKIME!

Kaip žinote, yra įvairių keliavimo priemonių. Keliaujame laivais, lėktuvais ir automobiliais. Laivai plaukia vandenyje, lėktuvai skrenda ore, automobiliai rieda keliu. Ar gali linijomis suvesti keliavimo būdus su keliavimo priemonėmis?

PLAUKIA
SKRENDA
RIEDA

traktorius
cepelinas (dirizablis)
tanklaivis
laivnamis
motociklas
sunkvežimis
baidarė
malūnsparnis
valtis

2. MĖSLĖS

1. Koks dalykas yra naudingesnis, kai jau sukiužęs?
2. Žiemą gyvena, vasarą pranyksta. Kuo senesnis, tuo žemiau į žemę linksta.
3. Jeigu tu esi mano brolis, bet aš nesu tavo brolis, kas aš tau esu?

3. SUDĖKIME ŽODŽIUS

Kartais žodžiai susideda iš dviejų kitų žodžių. Ar gali sujungti žodžius, kad sudarytų trečią?

šluostis
rodis
ratis
žolė
paltis
rodis
uogė
rodis
lapis
graža
raižis
maišis

dvi
rank
veid
liet
laik
arbat
vėja
žemė
žem
dango
saulė
mieg

4. PATARLĖ IR PRIEŽODIS (vyresniems vaikams)

Šiame keturkampyje rasite ratu parašytą lietuvišką patarlę ir priežodį. Kai surasite pradžią, skaitykit, sukdami ratu.

4. PAUKŠČIŲ KETURKAMPIS

Šitame keturkampyje yra pasislėpę dešimt paukščių. Apveskite jų vardus ratu. Ar žinote, kurie paukščiai naminiai ir kurie laukiniai? Padarykite du sąrašus.

pelėda
kregždė
žąsis
vanagas
karvelis
papūga
gaidys
višta
peslys
erelis

A	P	E	L	E	D	A	N	K	O
K	I	E	O	R	A	N	B	Ė	K
R	O	B	S	E	L	T	I	K	A
E	V	Ū	O	L	Y	I	G	P	R
G	Y	V	U	I	Y	S	A	A	V
Ž	A	S	I	S	E	S	I	P	Ė
D	I	B	U	Š	R	V	D	Ū	L
Ė	Č	I	U	K	T	A	Y	G	I
D	V	A	N	A	G	A	S	A	S

PATARLĖ IR PRIEŽODIS:

ATSAKYMAI

Mįslės: 1. kiaušinis, 2. varveklis, 3. sesuo.
Žodžiai: dviratis, rankšluostis, veidrodis, vėjarodis, žemėlapis, žemuogė, lietpaltis, laikrodis, arbatžolė, dangoraižis, saulėgrąža, miegmaišis.

Patarlė ir priežodis: Kas skaito, rašo, tas duonos neprašo. Gudri kaip lapė.

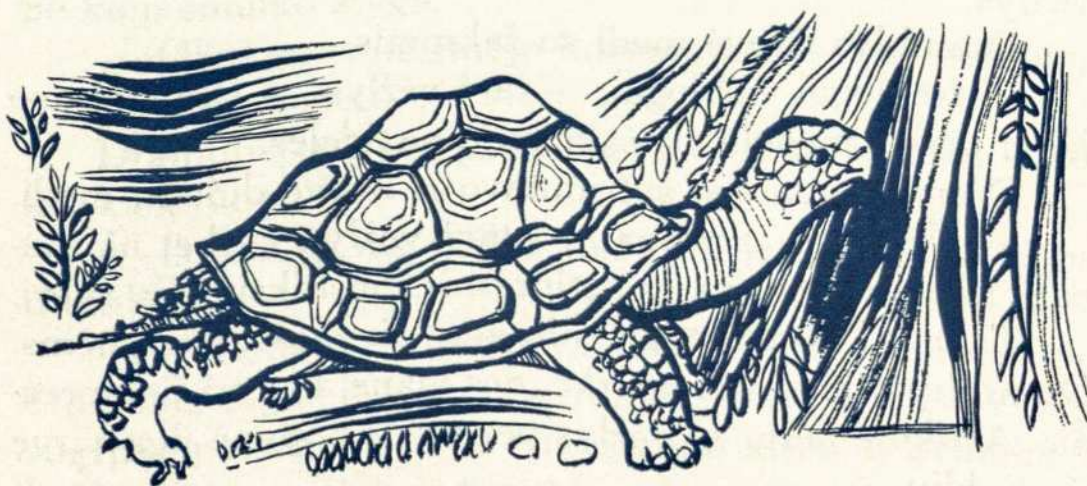
KURIS STIPRESNIS?

afrikiečių liaudies pasaka

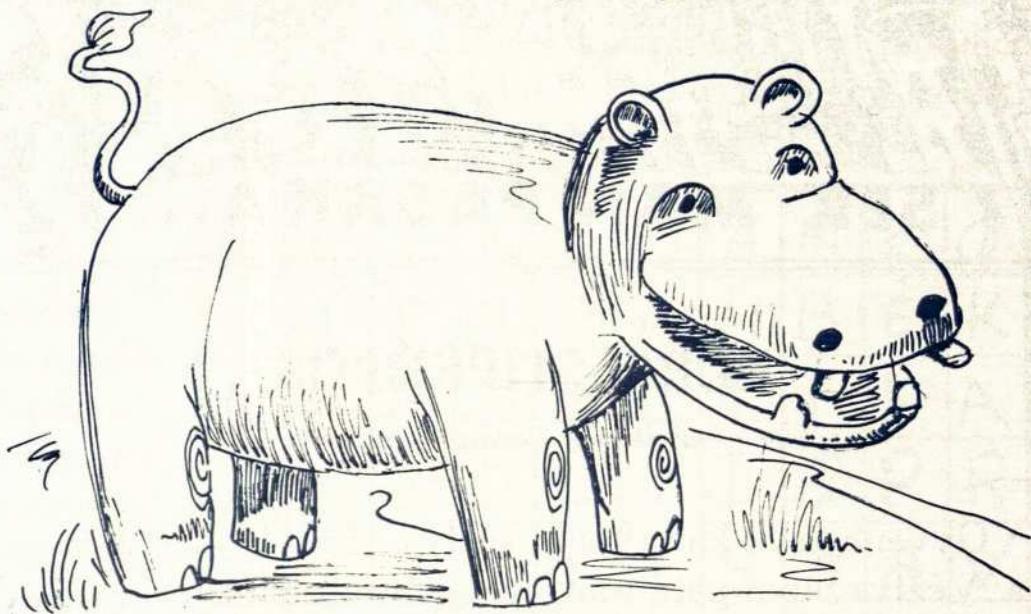
Gyveno trys kaimynai: vėžlys, dramblys ir begemotąs. Vėžlys buvo pats mažiausias ir silpniausias. Anie du net pasižiūrėti į jį nenorėjo.

Kartą vėžlys rėpliojo upės krantu. Jis pamatė besimaudantį begemotą. Vėžlys jam sušuko, norėdamas pasisveikinti. Septynis kartus vėžlys šaukė, kol begemotas atsigrįžo.

— Kaip drįsti rėkauti prie mano upės? — pyko begemotas.

— Nuo kada ji tau priklauso? — nustebo vėžlys.
— Traukis į šalį! — maurojo begemotas.

— Manai, kad esi stipresnis už mane? — paklausė vėžlys. — Pažiūrėsim, pažiūrėsim... Rytoj čia susitiksim.

Vėžlys nuėjo ieškoti dramblio. Dramblys snaudė šiltoje saulutėje.

— Tu — kaip drįsti mane žadinti?! — pyko dramblys, pravėręs vieną akį. — Aš tave į dulkes sutrinsiu!

— Tu manai, kad esi už mane stipresnis? — paklausė vėžlys.

Dramblys išrovė medį su šaknimis.

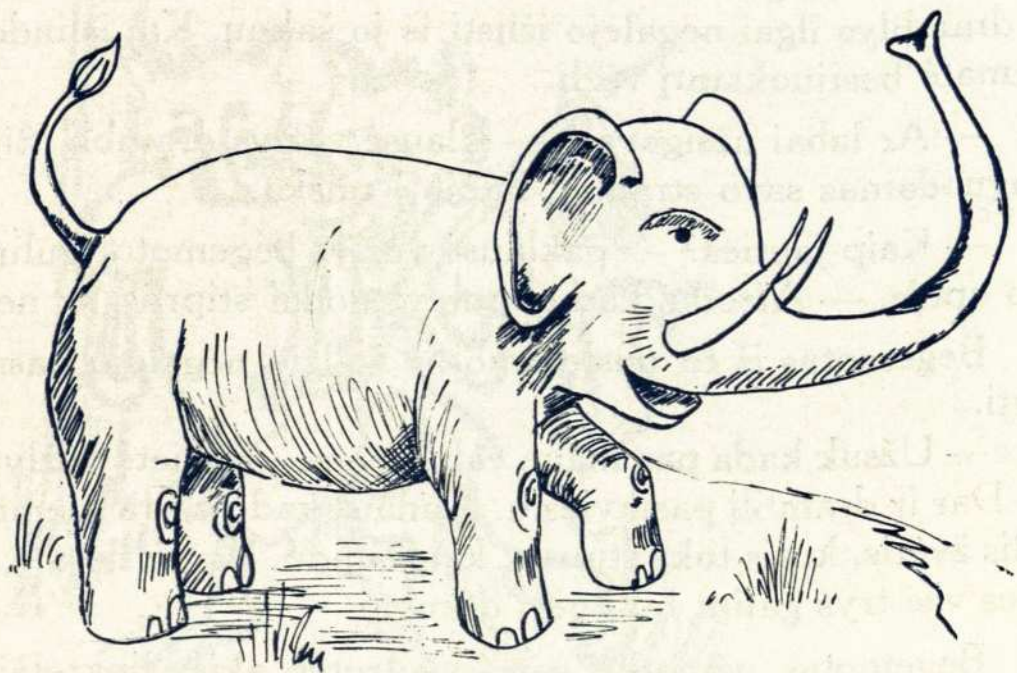
— Neblogai, neblogai, — tarė vėžlys. — Bet tai buvo labai mažas medelis. Ir šaknys jo nedidelės.

Dramblys garsiai sutrimitavo ir išrovė didesnę medį.

— Neblogai, neblogai, — tarė vėžlys, — bet aš manau, kad aš vis viena esu stipresnis. Susitiksim čia rytoj.

Tą naktį begemotas treniravosi. Jis ruošėsi imtynėms. Dramblys ramiai sau knarkė, nes manė, kad už jį stipresnio Afrikoje nėra. O vėžlys per naktį nupynė ilgą virvę iš vijoklių.

Rytui išaušus, vėžlys davė vieną virvės galą begemotui. Virvė buvo labai ilga, o upės pakrantėse augo aukšta žolė. Vėžlys antrą virvės galą davė drambliui.

— Jau pasiruošęs? — suriko vėžlys drambliui ir begemotui, kurie vienas antro nematė. — Traukim!

Begemotas patraukė virvę iš visų jėgų. Virvė išsitempė kaip smuiko styga.

— Oho! — sumurmėjo begemotas. — Tas vėžliukas turi nemažą jėgos.

Dramblys taip pat patraukė virvę iš antro galo. Traukė, kiek tik galėjo.

— Iš kur gi tas vėžlys turi tiek jėgos? — stebėjosi dramblys.

Taip jie tampėsi kelias valandas. Nei begemotas, nei dramblys negalėjo virvės nutraukti. Abu pavargo. Vėžlys sugrįžo, pavalgęs pietus. Jis išsiėmė kišeninį peiliuką ir brūkštelėjo per įtemptą virvę.

Begemotas parvirto į upę. Paskui jis turėjo visą savaitę atsiprašinėti žuvų ir krokodilų, kad juos taip išgasdino.

Dramblys griūdamas atsitrenkė į medį. Medis išvirto, ir dramblys ilgai negalėjo išlįsti iš jo šaknų. Kai išlindo, pamatė besijuokiantį vėžlį.

— Ar labai užsigavai? — klausė vėžlys dramblių. Šis, linguodamas savo straublį, nuėjo į mišką.

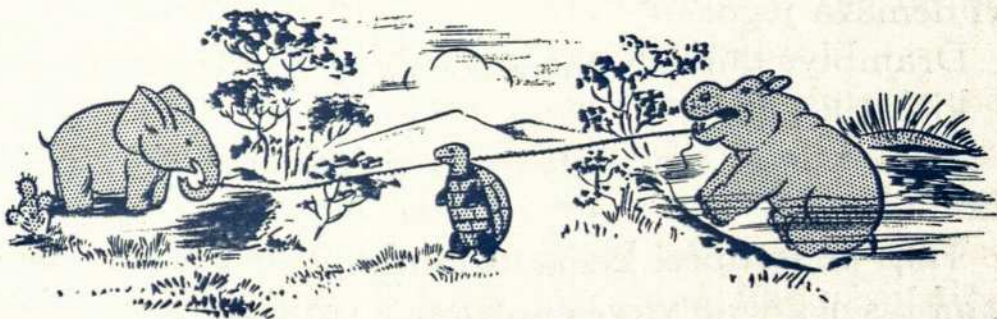
— Kaip jauties? — paklausė vėžlys begemoto, gulindamas upėje. — Atrodo, kad esame vienodai stiprūs, ar ne?

Begemotas iš to nustebimo nė žodžio negalėjo pasakyti.

— Užsuk kada pas mane vakarienės, — kvietė vėžlys. — Dar ir dramblių pasikviesiu. Manau, kad jis yra vieningas žvėris, kuris toks stiprus, kaip mudu. Ar ne tiesa?... Mes visi trys galim būti geri draugai.

Begemotas užmerkė savo siaurutes akis, linktelėjo galva ir nėrė į vandenį.

Nuo to laiko dramblys ir begemotas visuomet vėžlį pasveikindavo.

BAILUS LIŪTAS

*vokiečių liaudies pasaka
sulietuvino Jonas Baškys*

Lapinas su savo žmona gyveno šiaurėje. Kai atšalo, jiedu susitarė:

— Keliaukime į pietus. Bus šilčiau.

Po ilgos kelionės abu pasiekė pietų šalį. Ten lapių niekas nebuvo matęs.

— Sustokime čia, — pasiūlė lapė savo vyrui lapinui. Jie sustojo gražiamo miške ir nutarė čia apsigyventi.

Tame pačiame miške gyveno liūtas. Jis turėjo šiltą ir saugią olą. Lapėms atėjus, liūto nebuvo namuose. Jo ola buvo tuščia. Lapėms ji labai patiko, ir jos įsikraustė.

Netoli olos, beždžionė gyveno medyje. Ji matė, kaip lapės įsikraustė į liūto olą.

— Ei jūs! — sušuko beždžionė. — Kaip drįstat užimti liūto olą?! Bus jums blogai!

Lapė nusigando.

— Oi, oi! Kur mes dabar eisime? Kur dėsime savo vaikelius?...

Bet lapinas ją padrąsino:

— Nebijok. Viskas bus gerai.

Ir dar jis pridėjo labai garsiai, kad beždžionė girdėtų:

— Aš kaip tik ir laikiu to liūto! Tegu jis tik pasirodo. Liūtiena skaniausia mėsa! Jau visą savaitę aštrinu dantis ir nagus!

Po poros dienų liūtas sugrįžo. Jis taip užmaurojo, kad visi miško žvėreliai sudrebėjo. Sudrebėjo ir lapė liūto oloje.

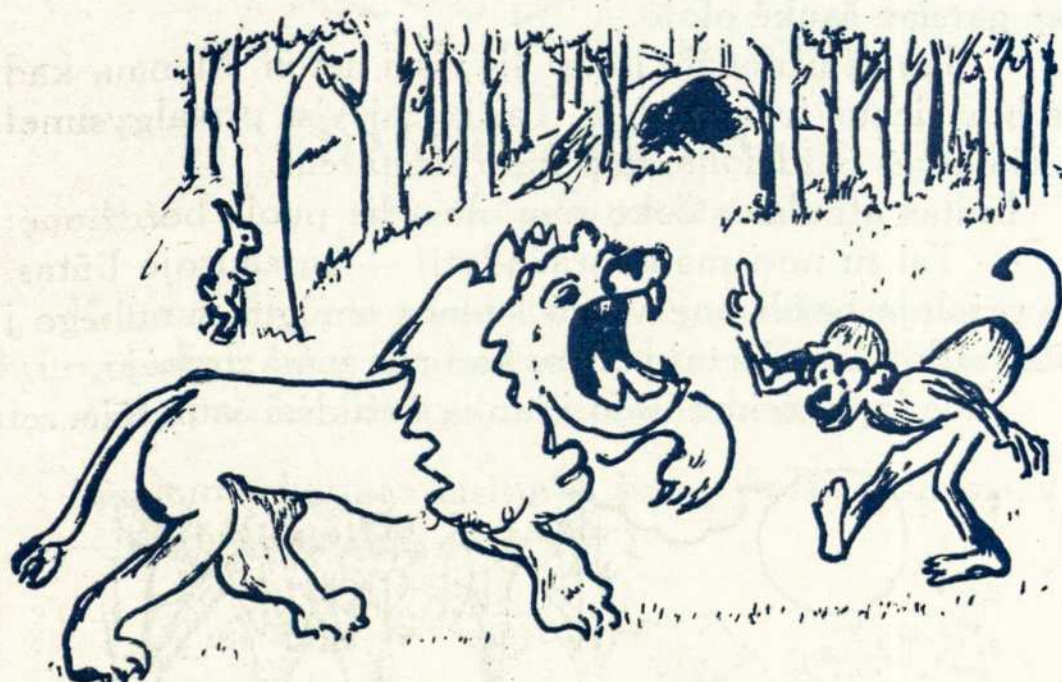
— Vaje, vaje, kas dabar bus? Kas bus?! — aimanavo lapė.

— Tu neverk, bet daryk, kaip tau sakau, — kalbėjo lapinas.

Pirmoji liūtą pasitiko beždžionė.

— Ar tu žinai, ar tu žinai, didysis žvėrių karaliau, kad tavo olą užėmė du maži sutvėrimai? . . . O taip, o taip. Aš pati mačiau!

— Užėmė mano olą? — nusistebėjo liūtas.

— Tu juos išvaryk! Va, taip priplok juos savo letena, — labai greitai kalbėjo beždžionė.

— O gal jie tikrai pikti? . . . — susimąstė liūtas. — Jei drįsta užimti mano olą, tai jie labai pikti žvėrys. Jie nieko nebijo.

— Tu jiems parodyk! Tu juos priplok! — kalbino liūtą beždžionė.

— Gal man geriau susirasti kitą olą?

— Nejaugi tu bijai tokių mažų sutvėrimų? Kur tavo didybė? Kur tavo drąsa? — barė liūtą beždžionė.

— Gerai, einame juos išvaryti. Bet tu turi eiti drauge su manim, — ir liūtas, nusitvėręs beždžionę už uodegos, ją nusivedė.

Kai lapinas pamatė juos ateinant, mirktelėjo savo žmonai. Ji patempė mažų lapiukų ausis. Šie ėmė cypiti.

— Ko tie vaikai nori? — garsiai sušuko lapinas.

— Ar nežinai, kad jie išalkę? Jie nori liūtienos, — garsiai atsakė lapė, kaip buvo vyro pamokyta.

Tai išgirdęs, liūtas ėmė drebėti iš baimės. O lapinas dar garsiau šaukė oloje.

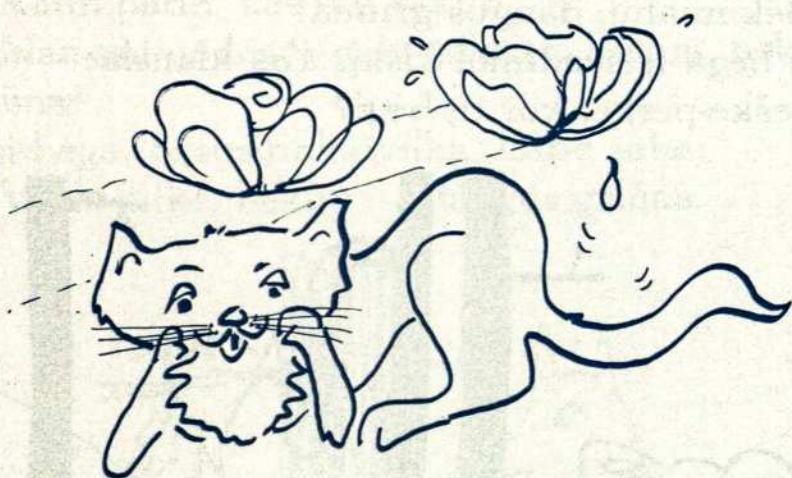
— Jau aš užuodžiu liūtą! Jis visai netoli. Manau, kad jis bus riebus ir nemažas. Tai sočiai visi privalgysime! Jį čia atves beždžionė, taip kaip susitarėm.

Liūtas atbulas atšoko nuo olos. Jis puolė beždžionę:

— Tai tu nori mane pražudyti! — sumaurojo liūtas. Jis priplojo beždžionę vienu letenos smūgiu ir nubėgo į kitą miško dalį. Jis taip bėgo, kad net žemė drebėjo.

Tada lapių šeima išėjo į lauką ir šildėsi saulutėje.

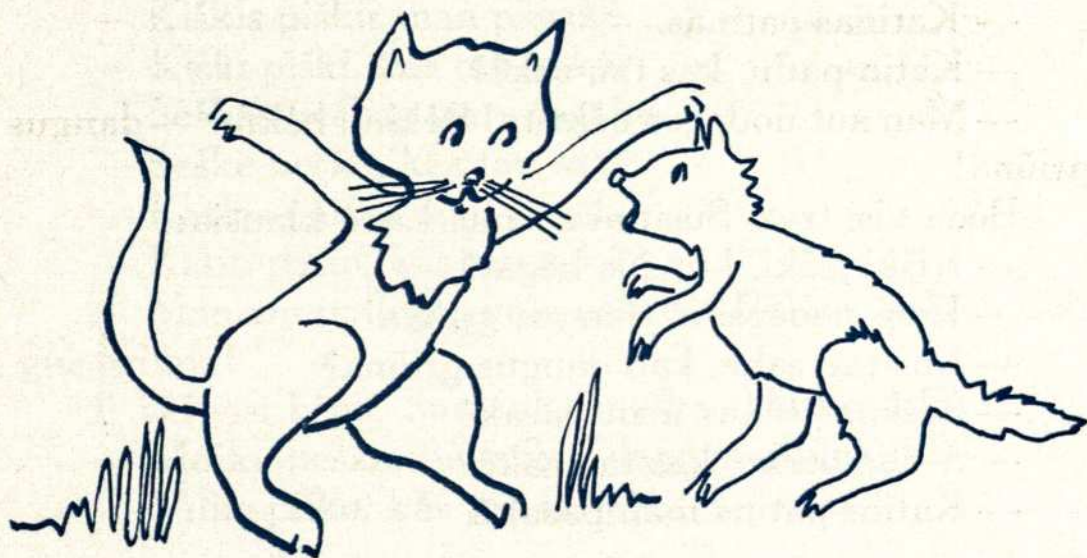

DANGUS GRIŪNA

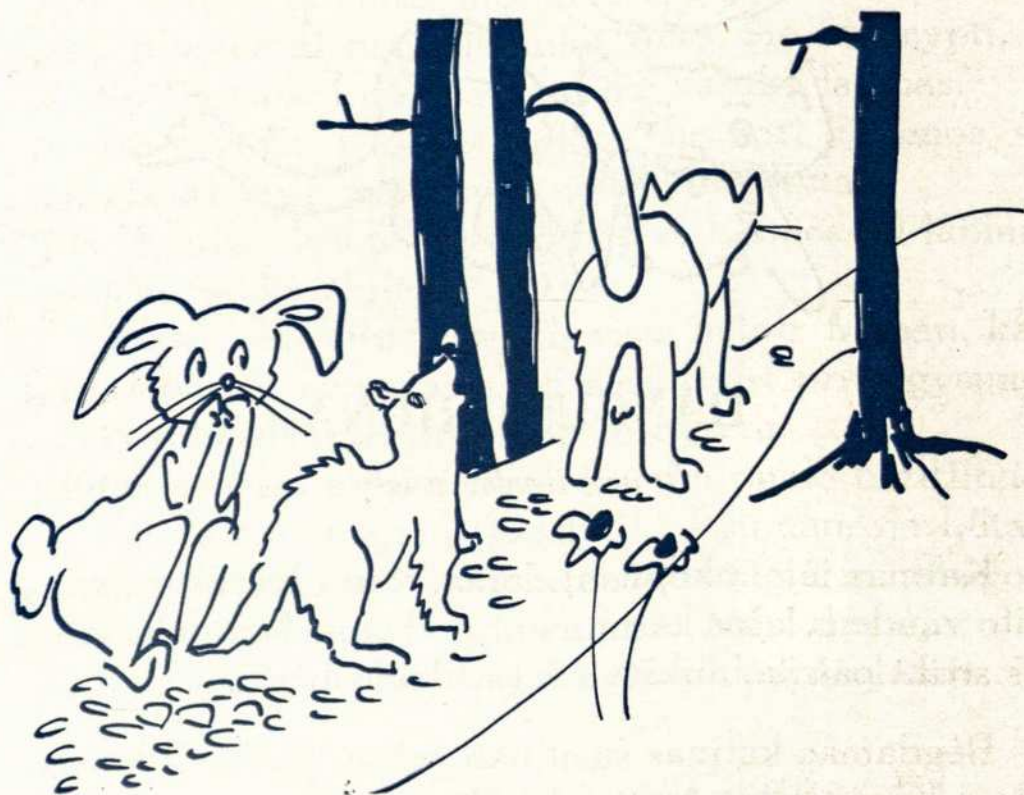
lietuvių liaudies pasaka

Katinas įėjo į kopūstų daržą. Nuo kopūsto papt nukrito vandens lašas katinui ant uodegos. Katinėlis išsigandęs strikt pašoko aukštyn ir pasileido bėgti.

Bėgdamas katinas susitinka šešką. Šeškas klausia:
— Katin-patin, kur tu bėgi?

- Bėkim abu, dangus griūna!
- Abu bėga ir susitinka kiškį. Tas klausia:
- Šeške-peške, kur tu bėgi?

- Bėk ir tu, dangus griūna!
- Kas tau sakė?
- Katinas-patinas.
- Katin-patin, kas tau sakė?
- Man ant uodegos užkrito! Bėkim, bėkim — dangus griūna!

Bėga visi trys. Susitinka lapę. Lape klausia:

- Kiški-piški, kur jūs bėgat?
- Kaip nebėgsim, dangus griūna!
- Kas tau sakė, kad dangus griūna?
- Šeškas-peškas man pasakė.
- Šeške-peške, kas tau sakė?
- Katins-patins man pasakė.

— Katin-patin, kas tau sakē?

— Man ant uodegos galo užkrito. Bėkim, bėkim, dangus griūna!

Visi bėga. Ir susitinka vilką. Lapė sako:

— Vilke-pilke, bėkim — dangus griūna.

— Lape-snape, kas tau sakē?

— Kiškis-piškis man pasakē.

— Kiški-piški, kas tau sakē?

— Šėškas-peškas man pasakē.

— Šėške-peške, kas tau sakē?

— Katins-patins man pasakē.

— Katin-patin, kas tau sakē?

— Man ant uodegos galo užkrito. Bėkim, bėkim, dangus griūna!

Ir vėl visi bėga. Susitinka mešką. Vilkas sako:

— Meška-peška, bėkim — dangus griūna.

— Vilke-pilke, kas tau sakē?

— Lapė-snapė man pasakė.
 — Lape-snape, kas tau sakė?
 — Kiškis-piškis man pasakė.
 — Kiški-piški, kas tau sakė?
 — Šėškas-peškas man pasakė.
 — Šėške-peške, kas tau sakė?
 — Katins-patins man pasakė.
 — Katin-patin, kas tau sakė?
 — Man ant uodegos galo užkrito. Bėkim, bėkim, dangus griūna!

— Aš nebėgsiu, — pasakė meška. — Visi esat kvaili. Jūs man parodykit tą vietą, kur dangus griūti pradėjo.

Visi nuėjo į kopūstų daržą. Katinas atsistojo ten, kur dangus griūti pradėjo.

— Tikri kvailiai! Lašas vandens nuo kopūsto lapo ant katino uodegos nukrito, o jūs šaukiat, kad dangus griūna.

Tada meška puolė vilką, vilkas griebė lapę. Lapė norėjo kiškį nutverti, kiškis — šešką. Šeškas pabėgo ir norėjo katiną pagauti. Katinas išspruko, savo ilgą uodegą nešdamas.

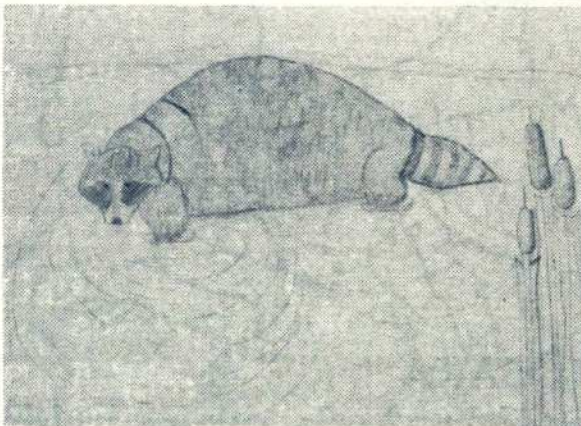
Liko viena meška. Ji juokėsi ir juokėsi, kad dangus griūna.

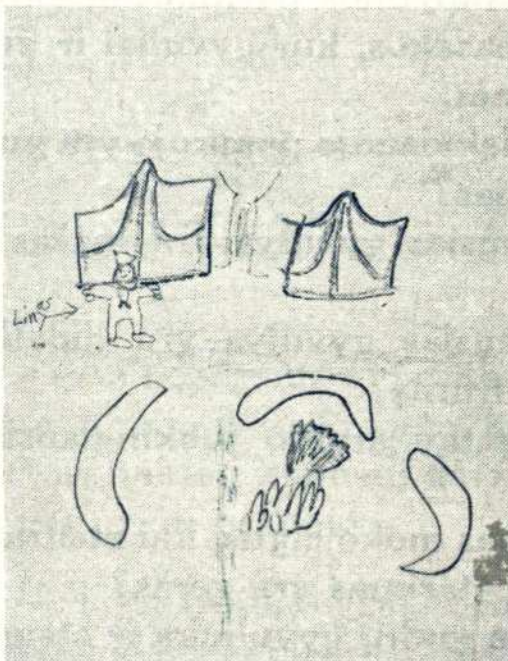
TAUTOSAKA

Visos trys pasakos yra tautosaka, kurią sukūrė įvairių tautų žmonės. Jos buvo pasakojamos pasilinksminimui. Šios pasakos yra gyvulinės pasakos, kur gyvuliai ir žvėrys kalba ir veikia kaip žmonės.

1. Kuris gyvulys ar žvėris kiekvienoje pasakoje yra gudriausias? Kuris kvailiausias?
2. Kuriose pasakose gudriausias gyvulys yra mažas ir silpnas? Ką tai parodo?
3. Kurioje pasakoje gudriausias gyvulys yra didelis? Kaip jis parodo savo gudrumą?
4. Kuri iš šių trijų pasakų tau atrodo juokingiausia? Kodėl?
5. Kaip kiekviena pasaka mus moko elgtis, kai atsitinka kas nors blogo? Ar tas patarimas yra geras?
6. Parašyk savo pasaką apie gudrų gyvuliuką ir atsiųsk "Eglutei".

Meškėnas upėje
Indra Keliuotytė, 13 m.
Palos Park, III.

Palapinės, laužas ir aš
skautų stovykloje
Linas Paulius, 7 m.

PIRMĄ KARTĄ STOVYKLOJE

Kai aš buvau septynerių ar aštuonerių metų, tėvai man leido važiuoti į stovyklą. Man įsakė, kad kas rytą ir vakarą nusiprausčiau ir išsivalyčiau dantis. Žinoma, kai jie išvažiavo, išvažiavo ir mano švara. Visą savaitę nesiprausiau ir jaučiausi laiminga, kad nereikėjo į muilą net pažiūrėti. Dar gi prieš išvažiuodami, jie man įsakė, kad klausyčiau vadovų ir būčiau gera. Pirmą kartą stovykloje man šitas įsakymas buvo lengvas. Aš bijojau jų, nežinodama, kokie jie bus.

Greitai su jais susipažinau ir pastebėjau, kad jie yra linksmi ir nori, kad ir visi vaikai būtume linksmi. Kai mano baimė praėjo, tuo pačiu laiku pradėjau po truputį jų neklausyti. Vakare prie laužo vadovai pamiršdavo, kokia buvau bloga dienos metu ir leisdavo pasinaudoti jais, kaip pagalve. Greitai prabėgo dvi savaitės. Taip buvo linksmi ir smagu, kad visai nenorėjau važiuoti namo. Tik vienas dalykas mane džiugino, kai mama prižadėjo, kad galėsiu kitą vasarą vėl grįžti dviem maloniom savaitėm.

*Rima Gustainytė,
Toronto, Kanada.*

PIRMAS DARBAS

Buvau kokių penkerių metų ir pirmą kartą savo gyvenime dirbau ūkyje. Mano dėdė išvežė mane dirbti prie šieno.

Mes atsikėlėm maždaug pusiau septintą. Tetulė paruošė valgyt, kad būčiau stiprus. Papusryčiavus ir tuoj išvažiuom į ūkį. Nuvažiavę pradėjom dirbti. Prisijungėme vežimą prie traktoriaus, ir buvome pasiruošę. Labai norėjau važiuoti traktorium, bet negalėjau, nes nemokėjau. Turėjau stovėti ant vežimo ir krauti šieno krepšius. Labai, labai buvo sunku, nes tie krepšiai buvo dideli, o aš mažas.

Visą dieną taip dirbome ir, kai saulė pradėjo leistis, mes išvažiuovome namo. Grįžęs į tabako ūkį, buvau labai pavargęs ir turėjau pilnas kelnes šieno, bet kadangi maniau, kad buvau didelis ir gudrus ūkininkas, geriau jaučiausi. Dėdė man užmokėjo už gerą pagalbą, ir aš buvau labai patenkintas ir laimingas.

*Tomas Senkevičius,
Toronto, Kanada.*

ESAME VIENA ŠEIMA

(Pokalbis šeimoje)

paruošė Liūda Gudeliienė

Veikėjai: Mama, Vytas, Darius, Indrė

VYTAS: Mama, ar greit valgysim? Nepamiršk, šį vakarą aš einu į gamtos būrelio susirinkimą.

DARIUS: O aš — į plaukimo komandą.

INDRĖ: O aš — niekur neinu. Mama, kam reikalingi tie visi būreliai ir komandos?

MAMA: Kai žmonės turi bendrus interesus, bendrus reikalus, jie mėgsta pabūti drauge. Tokiuose susibūrimuose jie pasikalba apie tai, kas jiems visiems įdomu. Jie žaidžia žaidimus, kurie jiems patinka, kartu iškylauja, juokauja, dainuoja.

INDRĖ: Tai kodėl aš niekam nepriklausau? Jokiam būreliui, jokiam klubui — niekam?

MAMA: Netiesa, Indrute. Tu priklausai labai svarbiam būreliui.

VYTAS: Mūsų Indrė?

DARIUS: Kokiam būreliui ji priklauso?

MAMA: Ir Indrė, ir judu abu priklausot labai svarbiam būreliui.

Mūsų šeimos būreliui. O tai pirmasis ir pats svarbiausias būrelis žmogaus gyvenime. Tik pagalvokit — čia mes visi kartu dalinamės išpūdžiais, kartu dirbame, valgome, žaidžiame, juokaujame. O kartais ir paverkiame kartu. Ar ne tiesa?

DARIUS: Tiesa, Mama. Bet žinai ką mums kunigas vakar sakė? Jis sakė, kad mūsų šeima priklauso dar kitai, daug didesnei šeimai.

VYTAS: Aš žinau! Tu galvoji apie mūsų visą giminę. Senelius, dėdes, tetas, pusbrolius...

DARIUS: Oi, ne! Daug didesnei.

VYTAS: Visai lietuvių tautai?

DARIUS: Ne. Daug didesnei grupei.

VYTAS: Žinau! Baltajai rasei.

DARIUS: Dar didesnei! Šiai šeimai priklauso baltos, juodos, raudonos ir geltonos odos žmonės. Jie kalba įvairiausiom kalbom. Jie gyvena visuose pasaulio kraštuose.
(Tyla)

Neįspėjat? Pasiduodat? Mama, juk tu žinai?

MAMA: Aš manau, kad žinau, bet norėčiau, kad tu pats paaiškintum.

DARIUS: Gerai! Paklausykit. Vakar kunigas mums pasakojo, kad mes priklausom vienai, didžiulei krikščionių šeimai. Visi, kurie tiki į Dievą, kurie garbina Kristų ir tiki, kad Jis yra Dievo Sūnus sudaro krikščionišką šeimą. Kunigas ją pavadino krikščionių bendrija. Jis sakė, kad viso pasaulio tikintieji, įvairiausių tautų žmonės, kurie seka Kristaus mokslą priklauso šiai šeimai.

VYTAS ir INDRĖ: Ar teisybė, Mama?

MAMA: Taip. Darius gerai paaiškino. Nežiūrint kurioje pasaulio dalyje bebūtumėm, visur atrasime krikščionių, kurie tiki ir meldžiasi taip, kaip mes.

INDRĖ: Ir Afrikoje jų yra, ir Aliaskoje?

MAMA: Taip, Indrute. Visur kur tik yra žmonių, kurie myli Kristų, kurie padeda vieni kitiems Jo vardu, kurie susirenka kartu pasimelsti ir kartu garbinti Dievą.

VYTAS: Tai krikščioniškoji šeima yra lyg labai didelis būrys draugų. Lyg koks klubas.

MAMA: Panašiai, Vytuk.

INDRĖ: Bet kaip mes pasidarėme krikščionys?

VYTAS: Mus pakrikštijo ir pasidarėme krikščionys.

MAMA: Kai tu buvai dar visai mažytė, Indrute, mes su tėveliu norėjome, kad ir tu priklausytum tai krikščioniškajai šeimai apie kurią Darius pasakojo. Mes išrinkome tau vardą ir paprašėme kunigo, kad tave pakrikštytų. Per krikštą jis priėmė tave į Bažnyčią, į Dievo namus, ir kartu į visą didžiulę krikščioniškąją šeimą.

INDRĖ: Tai dabar aš esu ir jūsų ir Dievulio vaikas.

MAMA: Taip, dukryte. Ir mūsų ir Dievulio. Ir mums ir Dievuliui tu esi lygiai taip pat svarbi ir miela.

INDRĖ: Ir aš esu taip pat visų krikščionių sesutė?

MAMA: Ir visų krikščionių sesutė.

DARIUS: Matai, Indre, kad ir tu kam nors priklausai!

INDRĖ: Ir tu! Mes visi esame krikščionys. Mes visi viena didelė krikščionių šeima.

VYTAS: ...Mama, tai gal dabar jau galime valgyti?

MAMA: Gerai, jau gerai! Pirmyn į valgomąjį, visi jūs maži krikščionys!

PASIRUOŠKIME KALĖDOMS!

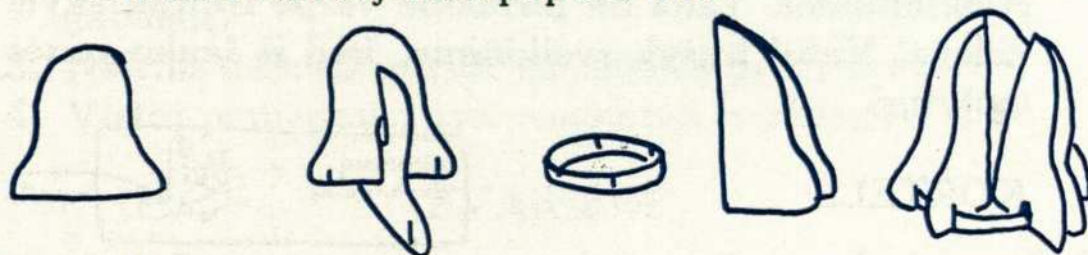
paruošė Jolanta Zubinienė

Šiomet patys pasidarykime savo kalėdinius sveikinimus, dovanėles ir papuošimus.

VARPAI

1. Kelių dalių varpas.

Gali būti naudojamas papuošimui.

Ko reikia:

1. Kieta spalvoto popieriaus
2. Žirklių

Kaip padaryti:

1. Iškirpk šešias varpo formas ir ilgą popieriaus juostą.
2. Du varpus įkirpk per vidurį ir įstatyk vienas į kitą.
3. Suklijuok popierinę juostą ir padaryk ratą. Ratą įkirpk keturiose vietose.
4. Sujungtus varpus įstatyk į ratą.
5. Kitas dvi varpų formas sulenk per pusę. Įkirpk apačią ir įstatyk į ratą iš abiejų pusių. Ties viduriu priklijuok.

II. Sujungti varpai.

Gali būti naudojami eglutei papuošti.

Ko reikia:

1. Spalvoto popieriaus
2. Žirklių

Kaip padaryti:

1. Sulenk kelis popieriaus lapus per pusę. Nupiešk varpelius, kaip parodyta ir iškirpk.
2. Iškirpk skylę vidury ir sujunk varpus.
3. Atskirus dvigubus varpus gali panaudoti kalėdiniam sveikinimams. Tada tik pirmame varpe iškirpk skylę vidury. Viduj įrašyk sveikinimą, kad iš lauko pusės matytųsi.

KORTELE

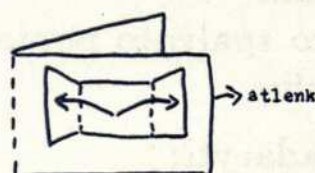

Ko reikia:

1. Spalvoto popieriaus lapų
2. Žirklių

Kaip padaryti:

1. Sulenk vieną lapą popieriaus per pusę.
2. Iš lauko nupiešk ir iškirpk langelį su langinėmis.
3. Viduj nupiešk kalėdinį paveikslą taip, kad matytųsi pro langą.
4. Gali ir daugiau langelių iškirpti ir už kiekvieno nupiešti skirtingą paveikslą ar įrašyti kitą kalėdinį linkėjimą.

PAKABIKLIS

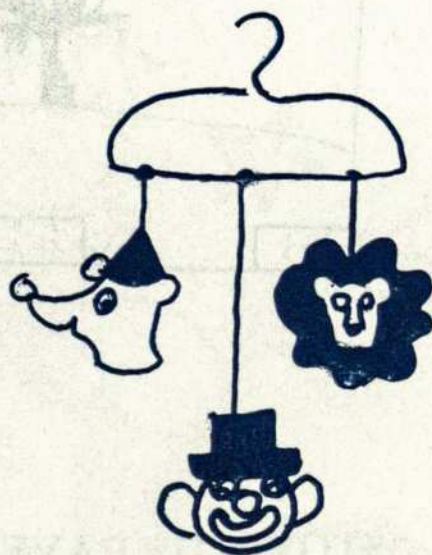
Gali panaudoti dovanėlei.

Ko reikia:

1. Pakabiklio
2. Popieriaus
3. Spalvų
4. Žirklių
5. Virvutės

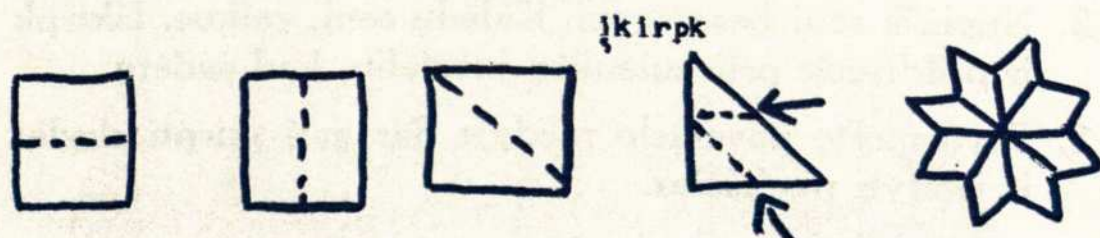
Kaip padaryti:

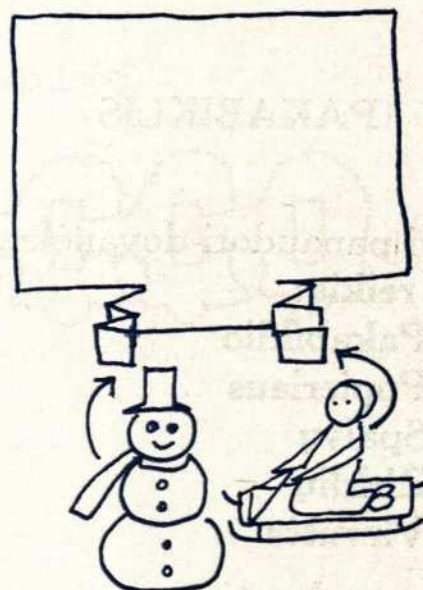
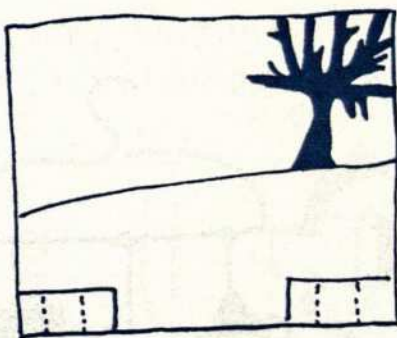
1. Nupiešk gyvuliukų arba padaryk žvaigždžių ar paukščių, kaip buvo parodyta gegužės numery. Taip pat tinka eglutės ir snaigės.
2. Gali juos nuspalvoti arba papuošti spalvoto popieriaus gabalais.
3. Įvairius daiktus pririšk virvutėmis prie pakabiklio.
4. Vietoj popieriaus, gali panaudoti medžiagą (felt).

ŽVAIGŽDĖ

1. Keturkampį popieriaus gabalą sulenk viena, paskui antrą kartą. Trečią kartą sulenk išstrižai.
2. Nukirpk trikampio kampus, kaip parodyta.
3. Ištiesk — ir turi aštuonkampę žvaigždę.
4. Įvairaus dydžio žvaigždžių gali sukabinti ant pakabiklio. Bus kalėdinis papuošimas.

STOVINTIS PAVEIKSLAS

Gali panaudoti dovanėlei ir įrašyti kalėdinį sveikinimą.

Ko reikia:

1. Popieriaus lapo
2. Spalvoto popieriaus
3. Žirklių

Kaip padaryti:

1. Nupiešk žiemos vaizdelį ant popieriaus lapo. Apačioje įkirpk ir sulenk, kaip parodyta.
2. Nupiešk senį besmegenį, Kalėdų senį, vaikus. Iškirpk ir priklijuok prie sulenktų juostelių, kad judėtų.
3. Savo piešto paveikslo medyje dar gali įkirpti skyles ir įstatyti paukščius.